

Melk

Auteur: Appolonia
Coverontwerp: MaryDes Designs

© 2023 Appolonia

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

Melk

Erotische spionageroman

Appolonia

Voorwoord van de auteur

Dit is het vervolg op *Honing erotische spionageroman*. De hoofdpersonages zijn gedeeltelijk dezelfde.

In *Honing* was het hoofdpersonage, Honey, een geheimagente van de geheime dienst C.E.C., ook bekend als "het Centrum." Ze had als opdracht om samen met haar teamleden Emma en Beatrice de eerder saaie zakenman *Storm* te verleiden, om informatie over een verdachte technologiedeal via Singapore met Noord-Korea te bekomen en dus dat netwerk te ontmantelen.

Het blijkt dat ook Interpol achter dit netwerk aanzit, om een geheel andere reden: zij zijn op zoek naar een bende die legendarische gestolen schilderijen aan de *Grote Leider* van Noord-Korea wil verkopen.

Het brein achter de schilderijendeal, Deborah Borgia, wordt opgepakt. Haar man, Francis, komt er met een symbolische straf vanaf. Het boek heeft een happy end, met het huwelijk van Evelyne, dochter van weduwnaar Storm, en Tibo, de zoon van Deborah en Francis.

De proloog herneemt het verhaal, enkele maanden vóór de epiloog van *Honing*. Storm is ondertussen gerekruteerd door het C.E.C. als alliantielid, en zal ingezet worden op zijn eerste missie. Francis zit aan lagerwal en voorziet in zijn levensonderhoud door een zelfbedachte behandeling tegen Cellulitis aan de man, i.c. vrouw, te brengen.

Vele lezers bleven op hun honger zitten na het lezen van *Honing*. Wat gebeurde er met de consul van Singapore, Fifi? Waarom noemde Deborah Alix "konijntje"? Wat gebeurde er

met het bedrijf DeboPharma na de arrestatie van haar oprichtster en bezielster? En gingen de resultaten van de beta-studie over de behandeling voor hersenschuddingen en van de beta-studie over het voedingssupplement verloren? En ook: hebben Storm en Honey een relatie?

Omdat bij *Honing* sommige vrienden en kennissen *meestal ten onrechte* dachten te figureren in het verhaal, verschuiven we voor *dit* boek de bewijslast naar de lezer.

Het is niet de auteur die elke gelijkenis met bestaande personen en toestanden ontkent, maar de lezer:

De Lezer, gewoon wegens het feit dat hij/zij/het dit leest, erkent dat elke gelijkenis met fictieve personen of toestanden een machinatie is van zijn verdorven brein dat associaties ziet waar ze niet zijn, en zo ze er al zouden zijn, deze zeker niet door de auteur bedoeld waren.

Appolonia

23 oktober 2023 - 8 januari 2026

PS.1

De auteur is niet verantwoordelijk voor incorrecte of misleidende wetenschappelijke, geografische, politieke, historische of relationele informatie gegeven door eender welk personage in dit boek.

PS. 2

O ja, om misverstanden zoals bij *Honing* te vermijden, willen we ook de lezersgroep beter inplannen, dus:

De Lezer, gewoon wegens het feit dat hij dit leest, bevestigt dat hij een perverse of althans politiek

*incorrecte geest heeft, en geen aanstoot zal nemen
aan de gebeurtenissen, toestanden en beweringen in
dit boek.*

Voorwoord voor de recensenten

Om niet zoals bij de recensie van *Honing erotische spionageroman* voor schut¹ gezet te worden door de recensent, wil de auteuze het volgende kenbaar maken.

De auteuze wenst een extra letter aan toe te voegen aan het acroniem LBGTQ+: de kleine "d," resulterend in LBGTQ+d. Hierbij staat "d" voor "dialect." De auteuze wenst respect voor haar culturele eigenheid.

I.c.² is de auteuze van Antwerpse origine en kan dat niet wegsteken³. De auteuze weet uit eigen ervaring dat, hoewel vele sympathieke Noord-Nederlanders⁴ oprecht respect hebben voor de talrijke⁵ Vlaamse dialecten, zij deze niet meester zijn. Om ergens tegemoet te komen aan de verzuchtingen⁶ van de recensent zullen wij Vlaamse uitdrukkingen uitleggen in voetnoten.

De hoofdstukken zijn niet alle perfect chronologisch gerangschikt. Deze stijlfiguur heet, naargelang de context "flashback," "analepsis," "flashforward," en dergelijke. Mochten er onder de recensenten personen zijn die toch de perfect chronologische volgorde prefereren, dan zal de auteuze op eenvoudige vraag de werkelijke volgorde der hoofdstukken emailen. Zend uw vraag dan naar honing_auteur@yahoo.com.

¹ Vlaams: in zijn hemdje gezet worden.

² Latijn: in casu, in dit geval.

³ Vlaams: verbergen.

⁴ Hollanders

⁵ Vlaams: vele

⁶ Vlaams: wensen

De titels van hoofdstukken die flashbacks zijn, staan *cursief*.

Dit verhaal heeft net als Honing verschillende verhaallijnen, die samen culminereren in één epiloog.

Geen echte flashbacks zijn de hoofdstukken die rechtstreekse citaties, met toestemming van de rechthebbenden, zijn uit de beroemde *Storm Trilogie* van Dagmar Öluffson. Deze hoofdstukken zijn ongenummerd omdat ze geen deel zijn van ons verhaal. Hun titels beginnen met "Boek I," "Boek II" of "Boek III," naargelang uit welk deel van de Trilogie ze komen. De *Storm Trilogie* speelt zich af in de negentiende eeuw en is fictie. Er is dus geen rationeel verband met het verhaal in *Melk*. Niettemin, sommige gelijkenissen zijn geen toeval.

Wat is melk?

Het hoeft geen betoog: alleen al door zijn natuur *moet* melk veruit de meest erotische drank zijn die *kan* bestaan. Dit was bekend bij de ouden. Het is niet voor niets dat Benedictus⁷ zijn monniken verbood om melk, zelfs van koeien, en vooral niet van geiten, onbereid te drinken. In de plaats gebood zijn regel hen zuiver water te nuttigen, of wijn, en in noordelijke streken bier.

Door melk te ontdoen van zijn wei wordt het boter, door het te laten fermenteren wordt het kaas en, als culminatie, door de verzuring met de *Lactobacillus delbrueckii bulgaricus* wordt het yoghurt.

Baby's raken door het drinken van de melk en het ruiken van de geur van de moeder in een gelukzalige trance. Het zuigen herstelt de band van die voor de geboorte bestond door de navelstreng. Het baby'tje wordt één met de moeder, de ultieme bron van bescherming en vertrouwen.

En ook een volwassene, man, vrouw, of genderspecifiek, die van deze melk drinkt zakt zoals onder hypnose terug in de schoot van zijn almoeder.

⁷ "Regula Benedicti", door Benedictus van Nursia, de stichter van de Benedictijner kloosterorde.

1. Proloog

Flashback, ongeveer één jaar voor de gebeurtenissen in dit boek

“Meneer Storm?”

“Dat ben ik. Met wie spreek ik?”

“’t Is Emma – Pebbles.”

“Hé dag! Da's lang geleden! Waarvoor bel je, Emma?”

“Wel... meneer Storm... Hoe moet ik dat zeggen...”

“Vertel maar hoor. Je hoeft me niet *meneer* te noemen hé! Gewoon Storm.”

“OK, hihhi, menee... nee, *gewoon Storm*. Wel... Ik en Beatrice willen een uitstapje maken onder ons tweetjes, en we dachten zo, mogen we uw auto lenen?”

“Auto? De Vantage? Wel...”

“...We zullen goed voor haar zorgen. U mag elke keer mijn Twingo gebruiken.”

“Elke keer??”

“Heu... Heb ik dat gezegd? Wel. Wij hadden gezien dat u uw Vantage niet alle dagen gebruikt. En vèr onder haar nominaal vermogen. Dat is niet goed voor haar... finesse. Wij dachten... uw Vantage zal in goede handen zijn. Ik ben een héél goede chauffeur.”

“Ja. Dat weet ik. Je kan dit beschouwen als een risico. Je bent een ex-rallypilot.”

“Ik zal niet sneller dan tweehonderd rijden.”

“Wat? Tweehonderd? Dat mag niet!”

“Ik zal de boetes zelf betalen.”

“Maar?”

“O ja, en u krijgt van mij ook een gesigneerd exemplaar van de jaarlijkse naaktkalender van het C.E.C.”

“Emma. Ik heb die al. Hij hangt in mijn hum... kuch. Bureau.”

Storm trok de bovenste lade van zijn mahoniehouten bureau open en haalde de kalender eruit.

“Ik en Beatrice zijn *augustus*, wist u dat, meneer Storm?”

“Echt? Nu je het zegt, jullie gezichten zijn niet herkenbaar gefotografeerd. O, ik herken je aan je... kuch... rosse krulletjes. Nu je het zegt, je hebt een nieuwe tattoo van AC/DC. Heel mooi. En het bliksempje... Kuch. Heel mooi. Stijlvol. Echt. Kuch.”

“Dankje! Honey mocht alwéér *januari* zijn. Heeft u de kalender misschien van haar gekregen?”

“De kalender is toegekomen per post. Alle alliantieleden krijgen er één, elk jaar.”

“O?”

Stilte aan de andere kant van de lijn.

“Emma? Pebbles?”

“Meneer Storm, u bent een keiharde onderhandelaar, en daarom ik wil wel iets ultrawaardevol in ruil doen.”

“Ha, wat?”

“Ik kan u de *Bescherming* aanleren.”

“De *bescherming*?”

“De *Bescherming* tegen de *Methode*.”

“De *methode*?”

“Oeps, kent u *de Methode* niet? Wel, meneer Storm, mag ik dan even langskomen om het uit te leggen?”

“OK, OK... Je maakt me wel nieuwsgierig hoor! Wanneer wil je langskomen? Vrijdag tussen vijf en zes heb ik nog een slot. Lukt dat?”

“Ik sta nu eigenlijk aan uw hoofdingang. Laat u me nu binnen?”

Een half uur later stapte Emma glunderend langs dezelfde hoofdingang de hoofdstraat op. Twee handen in de zakken van haar lange jas, haar rosse haren wapperend in de wind. In haar

éne hand de sleutels van de Vantage. In de andere een gevuld condoom.

Drie verdiepingen daarboven lag Storm halfnaakt op zijn mahoniehouten bureau. Bij te komen van wat hij net geleerd had. Wat had hij eigenlijk geleerd? Vergeten! Wa-aw, die Emma is een beest zeg...

2. Cellulitis

Eén jaar later

“Ooo meneer Francis, dat voelt zo goed aan!”

“Precies mevrouw, dat is het fijne van mijn ‘*van Beethoven methode*’ ter behandeling van Cellulitis.”

“Thérèse, hoe voelt dat bij jou?”

“Mmmm, ça va, ça va, Esmeralda.”

“Dames, er zijn aanwijzingen dat het effect van de behandeling optimaler wordt als u de bilspieren enigszins zou opspannen, ja?”

De beide dames die naakt op hun buik op de massagetafels lagen spanden hun bilspieren op. Francis stond tussen beide in en petste met zijn beide blote handen afwisselend op de éne en op de andere haar billen.

“Dames, precies goed, ik zal nu mijn lievelingsstuk opzetten, de 4de beweging uit de 9de.”

“Van Beethoven?”

“Van *van* Beethoven” corrigeerde Francis. “Let op, we beginnen. Dit is *mijn eigen* arrangement.”

De muziek zwol aan uit de MP3-speler die op een tafeltje in de consultatieruimte stond.

Francis tikte beide dames ritmisch op de konten en met gesloten ogen ondergingen zij.

“U heet dus Thérèse. Mmmm, interessant.”

“Hoe bedoelt u, meneer Francis?”

“Wist u dat *für Elise* eigenlijk *für Thérèse* had moeten heten? Nee? Wel, toevallig heb ik hier...”

“Meneer Francis, wie is Elise?”

“Ha...”

“Een Duitse?” vroeg Esmeralda.

“Mmmm, dames, ik begrijp dat *van Beethoven* niet tot jullie parate kennis behoort. Geeft niet. Nochtans, voor vele jonge meisjes is het hun lievelingsstuk op piano.”

“O, Für Elise is een song? Kunt u dat even zingen, misschien herken ik het wel?”

Tegen zoveel cultuurbarbarisme kon Francis niet op.

“Ik vind het fijn als ik zulke keurige dames als jullie nog iets cultureels kan bijbrengen. Weet je, ik laat het horen op mijn speler, waarschijnlijk herkennen jullie het zo?”

Francis typte een code in op de MP3-speler en een opgenomen pianiste begint de bekende arpeggio's te streamen.

“O jaaa! Ik herken het! Dat is het tunetje van de telefooncentrale van het Ministerie, hé Thérèse!”

“Natuurlijk. Ja meneer Francis, dat mag blijven opstaan...”

“Dames, *für Elise* is een van mijn favorieten, en mijn eigen speciale arrangement daarvoor is lichtjes... heu... hoe moet ik dat zeggen... intiem... kuch, ik hoop dat de doorluchte dames mij toestaan het arrangement te spelen?”

“O jaa mijnheer Francis, graag” beaamde Esmeralda enthousiast.

Thérèse opperde: “Wel... en wat betekent dat, *lichtjes intiem?*”

“Dat gaan we zo zien. Niets om bang voor te zijn. Het is honderd procent vrouwvriendelijk. Mijn eigen vrouw vindt dit super.

Dames blijf rustig liggen op je buik, spreid je armen en benen, ja zoo, en ik spoel *het liedje* terug naar het begin.”

Für Elise startte vanaf het begin. Met zijn vingertoppen imiteerde Francis de handen van de pianiste, tokkelend op de ronde konten van de twee dames. De linkerhand op de uitbundig enorme vlezige kont van Esmeralda, de rechterhand op de smalle, bijna jongensachtig strakke kont van Thérèse.

Thérèse had geen cellulitis. Ze was zogezegd⁸ meegekomen met Esmeralda als morele steun voor haar vriendin, en voor de

⁸ Vlaams: bij wijze van spreken

gezelligheid. In het echte leven was Therese kabinetschef en was Esmeralda haar rechterhand. En ook daarbuiten deelden ze een gemeenschappelijke hobby. Ze waren beiden grimeuses of make-up artiestes voor een bevriende afdeling van het ministerie.

De op- en neergaande stroom van noten kopieerde hij naar op- en neergaande tikkelingen over hun dijen, van de knieholte tot de plooi tussen de twee konthelften en terug.

Esmeralda kuchte even.

“Meneer Francis, is dat ook een deel van de Cellulitisbehandeling?”

“Natuurlijk dames,” antwoordde Francis, “dit is de opwarming. Eigenlijk had ik hiermee de behandeling moeten opstarten. Sssst, dames, het arrangement wordt vanaf nu spannender, intiemer, zal ik doorgaan? Leg je benen dan gemakkelijker, zoals je jezelf er fijn bij voelt... mmmm...”

En alsof het dit onder elkaar hadden afgesproken spreidde Esmeralda haar benen nog net iets meer, en Thérèses kneep ze in dezelfde mate samen.

Met een diepe hese stem lonkte Esmeralda zijdelings naar Francis:

“Meneer Francis, leer me die Beethoven kennen, passioneel en diep.”

“*van* Beethoven,” kon Francis niet nalaten te corrigeren, “graag Esmeralda. U ook, mevrouw Thérèse?”

Francis volgde de partituur niet meer. Hij begon een improvisatie.

Zijn handen gleden synchroon bij beide dames tegelijk vanaf de knie omhoog, tergend traag.

Hij bedacht zich plots.

“Dames, ik denk dat ik hierbij babyolie ga gebruiken, voor de glissando's, vindt u dat beiden goed?”

“O jaa, prima voor mij hoor mijnheer Francis, en voor Thérèse ook!”

“Ja?” vroeg Thérèse aan Esmeralda, niet geheel zeker of ze dat zelf ook wilde.

Francis nam zijn bus Zwitsal Babyolie en spoot een flinke geut over elke kont. De olie verspreidde zich, en droop voornamelijk tussen de bilspletten in. Francis legde zijn handen centraal op elke kont, met zijn middelvinger naar beneden.

“Dat is Zwitsal babyolie?” merkte Thérèse zenuwachtig op, “dat is toch geen product tegen Cellulitis?”

“O jawel hoor. Heeft u al eens een baby’tje gezien met cellulitis?”

“Heu... nee...?”

“Wel, als dat geen bewijs is? Waar waren we...”

Esmeralda spreidde graag haar voluptueuze dijen zo ver ze kon. De eerder spichtige Therese kneep haar dijen zo mogelijk nog verder toe, en kon niet vermijden dat er toch genoeg plaats was voor die éne vinger.

Francis bewoog zijn handen tussen hun benen. Hij voelde hun verlangen respectievelijk vrees voor die lange middelvinger.

De middelvinger kwam tergend traag.

Esmeralda kreunde al van anticipatie, en ze neuriede zachtjes het motief van *Für Elise*.

Francis liet zijn middelvinger het thema meevolgen.

Thérèse schrok op.

“Meneer Francis, wat doet u nou!? Ik denk *echt* dat dit een ongewenste intimiteit is!”

Francis schrok van haar reactie.

“Lieve mevrouw Thérèse, excuseer, het is echt niet de bedoeling dat ik iets ongewensts doe. Ik voer gewoon mijn partituur uit.

Wil u dat ik stop?”

“Mmm... nee... liever minder... ‘intiem’ als het kan. Een *beetje* minder intiem.”

“Bij mij mag het wel intiem hoor, meneer Francis” hijgde Esmeralda met haar warme alt.

“Ik zal heel voorzichtig zijn, lieve dames,” vervolgde Francis.

“Waar waren we gebleven?”

En Francis vervolgde zijn improvisatie. Thérèse was ietsje gerustgesteld en liet de gespannen houding van haar billen een ietsje los. Ze spreidde ongemerkt haar dijen nét een vinger meer.

Dan moduleerde Francis met zijn handen breed over de billen van de dames. Bij Esmeralda was dat gemakkelijk. Bij Thérèse lag dat anders. Francis voelde een zekere weerstand, en hij wilde geenszins een ongelukkige klant.

Hij fluisterde Thérèse in het oor:

“Lieve, prachtige mevrouw, als u uw dijen bij het allegro een *ietsepietsie* verder uit elkaar legt, *adagissimo*, dan is mijn *stringendo* meer *teneramento*, dan kan ik met de juiste toets mijn choreografie verderzetten. Alsjeblief?”

Thérèse was gebouleverseerd tussen haar inherente preutsheid en dit heerlijk spannende gevoel om door deze voorname, charismatische, man aangeraakt te worden. Ze twijfelde, nee ze twijfelde helemaal niet. Ze wilde zichzelf overtuigen. Ze zocht een argument om de intimiteit zonder schuldgevoel toe te laten. Haar twijfel aanvoelend, zei Francis: “Ik prijs mij zo gelukkig vandaag, om de muziek van het allergrootste muzikale genie te combineren met de aanraking van de essentie van het allermooiste wezen dat op aarde rondloopt: *de vrouw*.”

Thérèse was zodanig gecharmeerd door de woorden van Francis, dat ze zich met een gerust hart neervlijde op de massagetafel met benen zo wijd ze kon – ze had nog jazzballet gedaan en kon nog altijd die *grand ecart* – voeten omhoog. “Wat in gewone omstandigheden zou lijken op betasting, aanraking, zelfs verkrachting, wordt door de *inspiratie genaamd van Beethoven* een bewustzijnsverbreding,” en tegelijk bracht Francis twee vingers in, de wijsvinger en ringvinger,

zonder veel moeite, smeug als ze waren door de babyolie of uit zichzelf.

“Thérèse, ik voel mijn... mijn... bewustzijn verbreden mmmm, jij ook?” zei Esmeralda.

“O ja...” antwoordde ze, en beet zacht op haar onderlip.

Francis had aan elke hand nog de middelvinger vrij, om nu mee te betrekken in de choreografie.

“Is dit aangenaam dames? Mag ik nog verder gaan? Thérèse lieve schat?”

Thérèse was overdonderd. Dit had ze nog nooit meegemaakt, zeker niet met haar eigen man, en ze wist niet of ze dit mocht toelaten. Ze was langzamerhand met een lange aanloop aan het klaarkomen, ze wou zich verzetten, ze wou nee zeggen, maar ze hakkelde:

“n... j... j... aaaaa”

Francis, aandachtig het ritme van *Für Elise* volgend, legde beheerste passie in zijn bewegingen. De dames volgden quasi perfect, wat deels te verklaren was, natuurlijk, door het overdadig gebruik van babyolie.

Hij kneedde oordeelkundig met alle vingers van zijn hand, en hij voelde ze beiden langzaam, héél hevig, en tegelijkertijd, klaarkomen.

Esmeralda schreeuwde het uit. Thérèse muisstil in een serene pulserende opspanning van gans⁹ haar lichaam.

Ze kwamen tot rust precies tegelijk en precies op de laatste noten van *Für Elise*.

Hij liet ze even bekomen in de stilte.

Francis fluisterde

“Dit was een van mijn mooiste uitvoeringen ooit. Danku lieve dames, u bent levende Stradivariussen. Ik laat u even bekomen.”

⁹ Vlaams: heel

En hij gaf ze een zoen op elke bil en trok zich dan terug uit de consultatieruimte.

Zodra Francis buiten was, draaide Esmeralda zich naar Thérèse.

“Meneer Francis is een genie, nietwaar?”

“Een kunstenaar... Hij is trouwens ook kunstschilder.”

“Een creatief genie, geen twijfel...”

3. Supervegan

“O nee, ik ben helemaal niet vegan meer, toch niet zoals vroeger,” corrigeerde Evelyne. “Vegan is stom, inconsistent en puberaal. Ik ben generatie S, wij zijn *Supervegan*.”

“Haa?” was alles wat ze kon uitbrengen. “Vertel.”

“Veganisten mogen zogezegd alleen planten eten. Hun ecologische voetafdruk is amper kleiner dan van vleeseters! Een koe eet gras in een wei. Om evenveel voedingsstoffen binnen te krijgen als via het vlees van die koe, moeten zij haast evenveel groenten en fruit eten, dat vaak geïmporteerd wordt uit exotische landen. Hypocriet, fout en niet duurzaam! Generatie S is Supervegan.”

“Jullie eten zelfs geen groenten meer?”

“Komaan, geen sarcasme hé. Supervegan betekent dat je *enkel niet-destructief* mag oogsten en eten. Je eet geen wortels, want als je die opeet is de plant kapot en dood. Je mag wel fruit eten. Appels groeien gewoon terug aan. Druiven groeien het volgend seizoen terug aan. Wijn is dus supervegan, noten, paddenstoelen, dat mag allemaal”

“Dat is toch nog altijd een arm dieet, vind je niet?”

“Wel, het is *béter dan vegan*, want we eten *alles* wat terug aangroeit en de plant of dier niet beschadigt, en dus ook melk en onbevuchte eieren. En wollen kleren mogen opnieuw. Gedaan met veganmoeders die hun baby sojamelk geven.”

“Dus feitelijk is het dieet dat we aan baby’s geven supervegan? Moedermelk, fruitpapje.”

“Mmmmm... OK, als het fruitpapje gemaakt is zonder granen of aardappelen, want dat is destructief.”

“Vlees is nog altijd gewoon uit den boze?”

“Ja. Er is één uitzondering. Je mag eraan ruiken, het betasten en in je mond nemen.”

“Oooo...”

“Alle orale seksuele handeling zijn dus toegelaten, en zelfs aanbevolen.”

“Sperma mag je dus doorslikken, wat bij vegan niet toegelaten was?”

“Precies. En kutsap mag je drinken zoveel je wil”

“Mag ik?”

“Graag, ga je gang, lieve Natasha.”

4. Inleiding tot Francis

Fatima is één en al oor. Solange doet of ze me niet hoort. Ik heb ze door. Ze hoort me al te goed.

"Het eerste wat je moet weten over Francis is het volgende: hij groeit in de mond, niet in de hand."

Fatima kijkt verbaasd. Solange staart nadrukkelijker naar het boek dat ze aan het redigeren is.

"Ten tweede, je kan hem niet voor één gat vangen, als je mij deze woordspeling vergeeft."

"Wat bedoel je?" vraagt Fatima, die niet van nature thuis is in woordspelingen.

"Ze bedoelt, waarschijnlijk, dat Francis ervaren is, en meerdere sekspartners heeft gehad," verduidelijkt Solange gemaakt achteloos.

Zie je wel, ze luistert mee. En ze is minder preuts dan ze zich voordeet.

"Goed geprobeerd, Solange, maar ik kan het niet goedkeuren.

Mag ik voortvertellen, dames? Ja?"

"Haaa!! Je moet hem eerst pijpen en dan pas neuken!"

"Precies Fatima. Dat bedoelde ik.

Dus, waar was ik.

Als je ooit het geluk hebt om Francis te mogen pijpen, moet je als volgt te werk gaan."

"Je hebt het serieus zitten hé. Hoeveel maanden zonder lul?" grijnst Fatima.

"Bijna twee maanden sinds mijn laatste ontsnapping. Sorry, ik krijg soms visioenen. Leid me niet af, Fatima.

Dus, als je het geluk hebt om Francis privé voor jou alleen te hebben, dan is dit het stappenplan."

Fatima let zeer aandachtig op. Solange kijkt schichtig opzij en laat haar pen vallen, en raapt ze scharrelend zenuwachtig op van de grond.

"Stap één. Zorg dat hij op zijn gemak is. Leg hem op zijn rug op bed, kussentje onder zijn hoofd, een paar knoopjes losmaken, enzovoort. Zoen hem overal. Begin met zijn mond. O ja, en kijk hem verliefd in de ogen. Hij heeft zulke mooie domme ogen."

Ik kan het niet laten stil in de verte te kijken.

"Als je hem zoent, mag je een likje geven. En in zijn lip bijten. Hij smaakt goed, en hij heeft altijd een frisse adem.

Dan. Geef je heb een zoentje achter zijn oren. En draai je tong in zijn oor. Elk oor. En bijt zachtjes in zijn nek aan de twee kanten. En dan zak je af. Naar zijn borstkas. Hij heeft borsthaar, niet overdreven veel. Ja, je moet zijn hemd losknopen. Hij draagt altijd een wit hemd. Met een borstzakje. Dat moet. Een hemd zonder borstzakje is een eunuch, zegt hij altijd.

En dan geef je wat aandacht aan zijn tepeltjes. Ik stel voor dat je het éne tepeltje likt en eraan zuigt, terwijl je het andere tussen duim en wijsvinger rondknijpt. Zachtjes, maar ook niet té zacht. En dan het andere tepeltje."

Ik krijg een vette vlinder in mijn buik als ik eraan denk. Een vette rups eerder. Ik slik even en knijp mijn benen tegen elkaar.

"Vertel voort!" herinnert Fatima me met aandrang.

"Jaja... na de tepeltjes komt..."

"Zijn lul!" oppert Fatima. Fatima is nogal direct.

"Niet juist. Solange, heb jij een idee?"

"Ik denk dat ik daar liever niet op antwoord. Ik ben bezig dit boek te recenseren."

"Solange, komaan!"

Solange heeft een hevig rode blos op haar wangen. Ze weet werkelijk niet hoe zich te houden.

"Nee... nee..."

"Dat geloof ik niet," daag ik haar uit, "je hebt zeker een idee, ik zie het in je ogen."

"Kan je dat zien?" aarzelt ze.

"Vertellen! Vertellen!" gniffelt Fatima.

"Nee!..."

"Als je het niet zegt, stopt mijn verhaal," chanteer ik haar.

"O! nee! Allez Solange, vertellen jong, anders weten we het vervolg niet!" roept Fatima.

Deze dubbele sociale druk trekt Solange overstag.

"Ik dacht..."

"Ja...?"

"Ik zou zijn..."

"Zeg maar lieverd."

"...zijn balletjes zacht willen strelen met mijn éne hand."

"En zijn andere hand?"

"Zijn stijve penis in mijn andere hand houden."

"Ha nee, dat gaat niet! Hij groeit in de mond, niet in de hand."

"ik heb al te veel gezegd," zegt ze kribbig. Laat Fatima maar antwoorden."

"Fatima?"

"Ik zou het wel weten hoor! Als hem nog niet stijf ik, zal ik hem met mijn mond masseren van zijn ballen tot zijn eikel. D'r is geen man die aan mijn techniek kan weerstaan."

"Zijn jullie vrouwen of niet? Willen jullie dan geen voorspel?"

"Aaah! Nee, eigenlijk niet. Vijf jaar cachot is al genoeg voorspel."

"Okee dames, dan ga ik voort. Ik sla het stuk over waar hij jullie heerlijk vingert op zijn onvergelijkbare manier, *à la façon de Francis*, en gaan we dadelijk over naar, ook mijn lievelingsdeel, het pijpen.

Wat je moet weten is dat Francis' staaf kaarsrecht is. Wat een ergonomisch voordeel is. Je kan hem dus afzuigen vanuit elke hoek."

5. Doof

Hij daverde van de zenuwen.

Zij ook.

Ze gingen het doen.

Ze hadden mekaar op het ministerie al weken aan een stuk opgegeild. In het begin met een onbeschaamde blik, later met stoute tekstberichten en zelfs op het randje af onzedelijke fotootjes, en mekaar uitgedaagd. Al véél meer gezegd per tekst dan ze ooit in het echt zouden durven. Dit wijfje was zijn hiërarchische overste, dat maakt het extra spannend, en riskant. Ze was anders dan andere wijfjes die hij gekend had. Zij nam initiatief. Zij had de eerste berichtjes gestuurd. Zij had hem aan het kopieerapparaat subtiel over zijn achterste gestreeld. Dit was een alfawijfje, blijkbaar op zoek naar een alfamannetje, wat hij niet echt was. Hij hoopte dat hij gelijke tred kon houden.

En nu stonden ze daar, in de miezerende regen, kokend heet vanbinnen.

“Rrrrrr snel doe toch open!” hijgde ze...

Ze stonden aan de ingang van het rendezvroushotelletje.

Op zulke momenten lijkt de tijd tergend traag te gaan.

De deur millimeterde open op een kier.

“Waarvoor is het?”

“Wat een domme vraag. Waarom komen mensen naar zulk een hotel voor *verblijf van korte duur*? Toch niet om een trui te breien?”

Ze kon er hard mee lachen. Ze schaterde zenuwachtig snakkend naar opluchting.

Zij betaalde de man, en die wees hun een kamer halverwege de gang.

Deur op slot. Omhelzing. Tongzoen. Zoen in de nek.
Hartstochtelijk lichamelijk verlangen.
Ze keken elkaar in de ogen. Zoveel keren ervoor hadden ze
elkaars ogen gezien, nooit eerder van zo dichtbij.
Hij glimlachte.
Zij glimlachte.

Uit de naburige kamer klonk luid het ongegeneerd saccadisch
gehijg van een vrouwenstem. Sneller en sneller. Het
veranderde in een soort schokkend gillen.
“Te dunne gyprocuren,” sprak hij met de air van een ervaren
amateurklusser, “Bespaard op isolatie - zeker in dit soort hotel,”
terwijl hij als een even ervaren minnaar haar BH achter haar rug
met één hand losmaakte.
“Dat is duidelijk geacteerd. Zo luid, tss tss. *Dat is zonder twijfel
een betaalde kracht,*” antwoordde zij, om duidelijk te laten
aanvoelen dat *zij* de ervaren vrouw was die de wereld kende.
“Denk je?” vroeg hij uit beleefdheid, en hield zich in om er niet
aan toe te voegen “ken je ze?”

Ze stortten zich op elkaar. Als dronken pubers kleedden ze
elkaar uit, en hij nam haar kordaat. De opgebouwde spanning
had zijn lid harder en groter gemaakt dan anders. Ze verstijfde
van lust zodra hij binnenkwam. O dit was *anders* dan haar man.
Hij zeeg op haar neer en hij begon onwillekeurig stevig te
pompen. O wat was ze wendbaar. Ze synchroniseerde haar
bekken op zijn ritme. Ze voelde het zo perfect aan. Ze keek in
zijn oneindig diepe ogen en voelde haar baarmoeder
samenknijpen. Ze ging komen. Ze ging komen en hij ook. O!

Ze kwam. Zoals nooit tevoren. Al haar spieren trokken samen
en ze trok hem tegen zich, in zich, en ze gilde.

Ze *giiiiiilde*, met lange *iiii*.

Ze gilte het hotel bij elkaar. Haar gillen drong door toch in de
verste kamertjes en zelfs de gérant vroeg zich af of hij niet op de
deur zou moeten bonken om wat stilte te vragen. Of nee! voor

zijn geestesoog ontspoon zich een tafereel met forenzenische politie en een verzegeling van het etablissement.

Hij kwam ook klaar – hij spoot zijn lading in het condoom. Hij zeeg neer, in gelukzalige rust.

Na enkele minuten kon ze weer iets uitbrengen:

“O... o... Dàt was goeeeed! Je bent inderdaad een genie!”

“Wat zeg je?” Doof aan zijn linker oor. Voorgoed.